

Långt senare, för omkring 3000 år sedan, inrättade fenicierna, hvilka då stodo på höjdpunkten af sin makt, astronomen eller, riktigare sagdt, astrologien till en verklig troslära.

Heliopolis var alltifrån den aflägsnaste forntiden berömdt för den soldyrkan, som gaf staden dess namn*.

Den tyriske Herakles var dess sinnebild. Tillbedjan af månen var oskiljaktig från soldyrkan, och nytändningarna — de nya månarna eller neomemierna — gånge anledning till högtidliga fester. Venus, Merkurius, Jupiter och Saturnus voro lika många gudomligheter, som dyrkades. Fenicierna vägledde sig på hafvet efter Lilla björnens stjärnbild, som de kallade *Cynosuros* — »hundsvans» — medan Stora björnen, som af grekerna kallades *Helix*, tjänade dessa till vägvisare.

Hebréerna ha i sin bibel angifvit: Stora björnen, *Asch*, det vill säga den, som vrider sig; Plejaderna, *Kimah*, det är: åtrån (efter våren, hvars ankomst de bebådade för 3500 år sedan); Orion, *Kesil*, det är, stjärnbilden, företrädesvis så kallad; Draken, *Nakhasch*, hvars mest lysande stjärna utmärkte nordpolen; och slutligen solens boningar eller hus i djurkretsen, de så kallade *Masarotts*.

Hebréerna hade hämtat sina elementära kunskaper från egyptierna. Dessa senare tillskrefvo Hermes, som de läto lefva omkring år 3900 före vår tidsräkning, grundandet af sin astronomi. — Omkring år

* Helios = sol; polis = stad.